

ecos

ECO INCOHERENT

Una, dues, tres, quatre lletres. Una paraula. Una ordre. Després tot s'esborra. Després torna a començar. Com un prestidigitador que posa una a una les cartes damunt la taula i les recull alhora amb agilitat, així l'anunci lluminós invita de mil maneres la meua atenció. És inútil volguer-se evadir de l'humiliant experiment de psicologia. Tots els que som al carrer en fer-se de nit, estem tancats en una cambra experimental. El tub neon impera! La bombeta elèctrica, domina! És inútil rebelar-se contra l'evidència: les millors sardines no sé quines podran ésser, però des d'aquella teulada comprenc clarament les que deo comprar. Si tinc tos he d'ingerir sense excusa les pastilles que amb intermitència imperiosa em recepta aquell altre anunci resplendent.

I, no obstant, jo tinc una certa intel·ligència. No sóc ni un gos ni un mico als que s'ha d'excitar els reflexes per perturbar els instints. Ens tracten, però, lector pacient, com si fóssim porquins de laboratori. El raiocini del qui maneja la publicitat, lluminosa o fosca, és, en síntesi, aquest: —La gent té la ingenuïtat de creure's que pensa; té la il·lusió que busca el que li convé. És cert, però amb una condició: la que per aconseguir el que sigui necessita la gent fer un esforç. Per aquí és per on l'atrapo; treiem l'esforç i la multitud seguirà com un remat d'ovelles.

Buscar el millor llibre de la temporada, costa evidentment, un esforç. L'angelical editor me'l dispensa gustosament posant una faixa al volum més idiota en la que em garateix el geni indiscutible de l'autor.

Et repeteixo, lector, que ens tracten com a la més miserable de les tribus oceàniques. L'anunci lluminós, en la forma serà molt distint, però en el fons és la mateixa cosa que el collaret de culs de got amb el qual trafiquen els negrers. Buscar per un mateix és cosa molt pesada havent-hi tantes rutilants sagetes que m'indiquen el camí!

Lector: oblidava una notícia: acaba de desaparèixer la revista catalana "D'ací d'allà". La cosa era prevista. A quí se li acut conquirar salvatges amb quadros de

L'hora de les esquerres?

He llegit, darrerament, en els diaris catalans, qualche article sota el títol que encapçala aquest meu article d'avui i recordo que fa temps que es parla i encara s'escriu, de tant en tant, de la necessitat de formar, un cop aprovat l'Estatut nostre, nous partits esquerrans a Catalunya.

No solament hom parla i escriu en aquest sentit de pluralitat de partits d'esquerra, sinó que, a casa nostra, tots havem endevinat, presentit, constatat, diversos intents de formació de noves agrupacions o partits d'esquerra. Uns han provat d'aglutinar, sota un programa únic, els antics i prestigiosos elements republicans d'esquerra, d'uns llustres enrera, que actuen avui a l'ombra protectora de la nostra Esquerra Republicana de Catalunya i altres elements més o menys esquerrans que creuen que, el nostre partit, tant jove i massa exaltat, no té prou capacitat per al govern del nostre poble. Altres han intentat provocar una escisió dins el nostre propi partit i formar una nova agrupació política, reforçant els pròfugs de la nostra esquerra gloriosa amb antics federals independents i diversos nuclis republicans i esquerrans de casa nostra, un bon xic passius o desfocats en els històrics esdeveniments polítics d'aquest any i en llur preparació anterior.

Sembla, però, que aquests intents i aquestes provatures d'uns i altres, no hagin donat fins ara els resultats que n'esperaven els iniciadors i els propulsors d'aquestes noves forces polítiques catalanes. Un d'ells, republicà de tota la vida, home de prestigi dins l'antic partit nacionalista republicà, que setmanes enrera sempre deia "que fins l'aprovació de l'Estatut ell no reconeixia més cap que Macià", no repeteix ara ja aquesta frase tan clara i tan explícita en la seva contínua repetició; i un altre alt prestigi republicà espanyol, antic lluitador i revolucionari, ha truncat el cicle de conferències, en el qual semblava marcar certes orientacions i assaigs destinats a plasmar

Rambrant? Amb una mica de quin-calla i una ampolla d'aiguardent n'hi ha de sobres. GESTUS

una nova organització política catalana d'esquerra, per a dur a terme l'aplicació de l'Estatut a Catalunya.

Cal reconèixer que aquesta manca d'ambient amb que han topat aquests inicis de maniobra política de gran envergadura, es deu a què el nostre poble, d'una sensibilitat política tan aguda, com fina i subtil, ha reaccionat negativament al conjur d'aquests pseudo Messies d'organitzacions polítiques i ha palesat, clarament, la seva ferma decisió d'esgotar, primerament, les belles i verges possibilitats que té encara l'Esquerra Republicana de Catalunya, per ésser l'estructuradora de la nova organització política del nostre poble, finalitat cabdal de la seva eixida a la lluita pública dins Catalunya, i de la ferma garantia, que pels ideals d'esquerra, ofereix la seva actuació neta i definitiva, d'ençà de la proclamació de la república a la nostra terra.

Aquesta clara visió política del nostre poble, que fa suspendre "sine die" aquests darrers intents, comença avui a produir un altre fenomen interessantíssim al voltant de l'imminent Congrés d'Esquerra Republicana de Catalunya. És l'acostament a la nostra esquerra d'homes i d'entitats, d'elements dispersos i de prestigis republicans fins avui independents, acostament que és el preludi d'una integració als nostres rengles, enfortint i multiplicant les possibilitats i l'eficàcia de la nostra actuació post-Estatut.

Aquest acostament no és visible encara per a la gran massa del poble català, però l'obiren ja els guaites i l'auscullen els iniciats. No és l'hora de les esquerres, amics, és ara, i serà també, demà, l'hora de l'Esquerra Republicana de Catalunya.

Companys de l'època pre-revolucionària, de lluita i de persecucions, amics de l'hora de la proclamació de la República, fidels obrers de l'obra del nostre partit per la llibertat i el govern del nostre poble, cal que formem la pinya central de la nostra Esquerra al voltant del nostre cabdill i apòstol Francesc Macià, per tal de dirigir la seva nova creixença emmarcant

L'homenatge a Galàn i García Hernández

Diumenge passat i complint acord consistorial, va tenir lloc l'acte d'homenatge als herois de Jaca, Galàn i García Hernández, víctimes de l'odiosa monarquia espanyola, contra la qual ambdós màrtirs s'aixecaren.

L'acte consistí en el descobriment d'una placa que dona el nom dels dos capdills de la revolució, a l'antiga plaça dels Quarters.

A migdia, al pati de l'Institut de segona ensenyança, es reuní la comitiva que estava formada per representacions d'entitats polítiques, recreatives, culturals, econòmiques i esportives de la ciutat, i premsa, Sindicat de Metges, autoritats provincials i locals, amb l'Ajuntament en Corporació, presidit per l'alcalde Sr. Martí Baiges.

A dos quarts d'una sortí de l'Institut la manifestació, al davant de la qual anava una parella de la guàrdia urbana, de gran gala, muntada. Al darrera la Banda Municipal, que durant el trajecte executà diverses composicions.

Pel camí Misericòrdia, Ravals Jesús, plaça Prim, carrers Llovera i Castelar, la comitiva es dirigí a la plaça Galàn i García Hernández, que estava pleníssima de públic. En entrar les autoritats a la plaça la Banda interpretà l'Himne de Riego. Després l'alcalde senyor A. Martí Baiges llegí un brillant discurs enaltint la memòria dels dos herois fusellats a Jaca, finit el qual feu córrer la cortina que cobria la placa, mentre la Banda Municipal interpretava novament l'Himne de Riego i entre la gentada congregada a la plaça, esclatava una ovació.

Els regidors de la Lliga Regionalista, malgrat les protestes de fe republicana i adhesió al nou règim, fetes pel seu representant en la passada sessió consistorial, no s'associà a l'homenatge, la qual cosa suscità molts comentaris.

Un cop acabat l'acte, la Banda Municipal donà un concert a la mateixa plaça.

sòlidament les noves forces vingudes en aquests moments d'immediata aprovació de l'Estatut i del recobriment i estructuració de les nostres llibertats.

J. RIERA I PUNTÍ
Madrid, 12 desembre 1931.